

La historia d' (alg) Ú.

Comença un altre dia de la meva monòtona rutina laboral en aquella cúbica oficina, simplement em passava els dies espitxant i comprovant el correcte funcionament de cadascuna de les tecles de les milers de calculadores més innovadores del mercat... Què dic milers!? El nombre d'aquells aparells semblava multiplicar-se cada segon, n'hi havia infinits, és clar, milers aparentaven els anys que feia que hi era assegut en aquella esfèrica cadira.

Doncs, per a mi, la meva feina estava representada com una funció constant que no canviava ni de pendent, ni encara havia pogut descobrir, per sort o per desgràcia, el seu fi. Mai res esvalotava l'emoció i a la vegada avorriment que em transmetia, em sentia com si em multipliquessin per 0, sense valor i cansat. A excepció de quan hi havia alguna calculadora que no responia a les indicacions de les tecles. N'hi va haver una en concret, la qual quan multiplicaves qualsevol nombre real per 1, el resultat continuava donant 1. La recordo al detall ja que com us vaig dient, va ser de les escasses que va provocar en mi un petit sobresalt.

Era una calculadora científica simple, amb les tecles rectangulars i de colors apagats. A més, el que més li ressaltava era la pantalla LED capaç de mostrar uns certs dígitos. Corresponia al model Casio FX-82MS i també, comptava amb un error en el camp electrònic interior de l'aparell. Encara així, aquell inequívoc defecte em va fer recordar que totes les xifres de la infinita escala érem Ú-niques.

Parlant d'això... és cert, encara no m'he presentat! Bé doncs, em considero un nombre molt simpàtic a la vegada que, empàtic. Així com, els meus voltants m'han fet adonar que soc molt influenciable, aquesta manera de ser produeix en mi una certa inseguretat a l'hora de ser independent i prendre les meves pròpies decisions. Tal com em diu la mare, durant molts anys de la meva vida he sigut molt vulnerable, m'he deixat influenciar massa per les meves relacions. Aleshores, per si encara no ha quedat del tot clar, soc el nombre 1.

Segurament, en aquest moment esteu pensant amb el meu aspecte físic. Em defineixo com una xifra amb una alçada (per cert, variable estadística quantitativa contínua!), que supera la mitjana. A més a més, soc un nombre molt prim i m'agrada anar ben pentinat. Si la majoria m'imaginàveu d'aquesta manera, no

anàveu mal encaminats i és que si us adoneu, la meva forma de representar-me, no varia massa.

En la cultura xinesa, estic decantat de manera horitzontal. En la egípcia, només em falta la meva cletxa. El que si és evident, és que soc bastant paregut a la representació en la cultura romana. A part de tot això, els grans matemàtics, em classifiquen com un nombre real, racional i natural.

Però, un tret del que pocs nombres privilegiats gaudeixen és en la família que formo part, soc component d'una de les agrupacions matemàtiques més importants. Sí! La Successió de Fibonacci, una tira de nombres que compleixen una regularitat (0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13,...). Dintre d'aquesta també es situen els meus familiars. Començaré pels meus pares, el meu pare és el nombre 5 i la meva mare és, el 2. Fruit de la seva multiplicació, va sortir un nombre múltiple: el 10. Bé, al néixer dues xifres a l'hora, els metges van determinar que tindrien bessons. El meu germà és el 0 i jo, l'1.

Tot i ser germans de la mateixa edat, pareixem la suma i la resta, és a dir, som totalment oposats. Em considero un nombre impacient i nerviós, també desprec molta positivitat. En canvi, 0 no és ni un nombre positiu ni negatiu, simplement passa de tot i no expressa cap tipus d'emoció, li és bastant indiferent. No obstant, en el moment de fer coses precises és molt pacient i en els estudis, bastant intel·ligent. Encara així, les seves qualificacions no sobrepassaven el 5 i en anunciar aquella variable estadística quantitativa a casa, al meu pare li sortia fins i tot, un signe negatiu i és que no estava gens d'acord. Sempre li repetia el mateix: "Per què no t'esforces més i li poses una mica de dedicació a les matèries escolars?" I el meu germà, sense alterar-se li contestava: "ja t'he dit més de 100 vegades que no és necessari, pare." Aquest remugant s'oposava: "Ets com un nombre negatiu dins d'una arrel, petit 0, no tens solució!".

Contràriament, jo feia tot i més del que podia per sempre ser dels primers de la classe i no és que m'agradés ser premiat pel meu esforç, l'únic que intentava era ser el número 1, jo mateix. Simplement, així era durant la meva etapa d'infantesa. Un nombre molt juganer i innocent. Potser, conseqüència del meu caràcter, el traç de la meva vida va començar a torçar-se en aquelles dues línies perpendiculars que formen quatre quadrants: l'eix de coordenades. La línia

horizontal és més independent, ja que sempre continuarà avançant horitzontalment, marcant el domini fins la teva mort. En el meu cas representa el pas dels anys i així mateix s'anomena X. Però també, hi intervé la línia vertical que fa que el seu recorregut es mantingui en els nombres negatius o positius, aquesta s'anomena Y i depèn del temps.

En endinsar-me en l'adolescència, el meu rendiment acadèmic va fer-se de notar dibuixant una línia en els nombres negatius. Potser, va influenciar el canvi d'escola i amb relació, la meva adaptació que no em va resultar gens fàcil. Un dels factors, van ser els nombres que se'm van creuar per l'eix. Ja que la major part dels estudiants desprenien una certa negativitat, mals hàbits, poca dedicació... Si més no i com us he dit abans, soc un nombre molt influenciable, tant per a bé com per a mal. Aquest fet, com us podeu imaginar, no va facilitar la meva etapa adolescent ja que la interacció amb nombres negatius no em convenia gaire. Certes xifres van voler desviar-me de la meva funció, cosa que per poc temps van aconseguir. Les meves qualificacions, al mateix temps que la meva motivació i esforç van disminuir dràsticament per l'eix. I encara que això, em va afectar en la representació, només va ser un 3 i no res. Perquè aviat, vaig guanyar maduresa i em vaig endinsar en el món universitari.

Aquell era un ambient molt positiu ja que casi tots els nombres estudiantils transmetien positivitat. Així, el domini va anar augmentant lentament, rosant l'eix X. Va ser en finalitzar la carrera universitària que em vaig trobar amb la nombre 8, va ser aquesta xifra, el meu punt d'inflexió. El recorregut va tornar-se positiu i des d'aquell moment ha anat en augment, tampoc ens em separat mai més. Un lustre més tard, vam enllaçar les nostres vides i el que més recordo d'aquell dia tan feliç va ser la següent citació: “ diria sí, les vegades que fan, la teva posició horizontal (∞)”.

És cert que la meva vida havia donat una volta de 2π radians i aplicant una raó trigonomètrica, $\cos 360^\circ$, simplement havia pogut tornar a recuperar la meva forma de ser, 1. Anys després, ens vam multiplicar. Així com, la meva felicitat va fer disparar els valors naturals, també les crítiques i comentaris m'afectaven.

Com és d'imaginar, tots els sabedors de la notícia em recordaven que el meu descendent semblaria a la seva mare, perquè jo no era ning-Ú. És clar, jo era

un més dels que es deprimia en pensar que era un simple 1 i a l'hora de multiplicar-me per qualsevol nombre real, m'influiria aquell producte. Doncs, per la meva gratificant sorpresa, no va ser així, el nostre resultat va ser un petit 1.

Ara pensant-ho bé, per això em va resultar tan estrany aquell inequívoc defecte del que comptava la calculadora. Casualitat? Això no existeix en l'univers matemàtic. I si una cosa és certa és que tots ens podem equivocar, però de vegades, dels errors s'aprèn. En el meu cas, vaig haver d'assimilar la negativitat del vèrtex per aconseguir una paràbola somrient i és que influenciar-se del bé, et canvia la funció. La meva, va resultar ser: $x^2 - 4x + 3$